

Έρωτας στα οκτώμισι

Ευαγγελινή Μπαλατζή

Θυμάσαι; Μαθήτριά στη δεύτερη τάξη δημοτικού στο 2^ο Δημοτικό Σχολείο Σταυρουπόλεως. Άφησες πίσω την περσινή σου συνοικία, τους Αμπελοκήπους, που ήταν πιο εύπορη, και βρέθηκες στη Σταυρούπολη. Μια εργατοσυνοικία. Οι γονείς μας αγόρασαν ένα οικοπεδάκι και χτίσανε ένα παράνομο σπιτάκι, για να βάλει όλη η οικογένεια κάτω από ένα κεραμίδι το κεφάλι της.

Φύγαμε από το υπόγειο της Αριστάτου στους Αμπελοκήπους. Τώρα το σχολείο ήταν μακριά. Άλλοτε πηγαίναμε με τα πόδια κι άλλοτε με το λεωφορείο. Άλλοτε πληρώναμε εισιτήριο κι άλλοτε λέγαμε: «Θείο, ν' ανεβούμε;» – εννοείται να γλιτώσουμε το εισιτήριο.

Τα παιδιά στο σχολείο αυτό ήταν πιο φτωχά. Λεπτά και φτωχοντυμένα. Ένα παιδί ξεχώριζε. Ο Βασίλης. Ο Βασίλης Τσεκούρας. Αυτός ήταν παχουλούτσικος και καλοντυμένος. Η μητέρα του ήταν κομμώτρια και τον είχε μοναχογιό. Αυτό το αγόρι το ξεχώρισα. Δεν είχε σημασία, αν το είχε ξεχωρίσει και το 80% των υπολοίπων κοριτσιών της τάξης. Για μένα ήταν ο Βασιλάκης μου. Κι ας τον έλεγαν και Τσεκούρα. Ήταν συνεχώς μέσα στο κεφάλι μου. Δεν με πείραζε στο διάβασμα βέβαια, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τι αρρώστια είναι αυτή. Δεν ήθελα να έρχονται οι διακοπές Χριστουγέννων, Πάσχα, καλοκαιριού, γιατί έπαυα τότε να τον βλέπω.

Έμενε σ' ένα διώροφο πρασινωπό σπίτι πάνω στον δρόμο. Δεν υπήρχαν τότε πολυκατοικίες ούτε είχα τότε μωπία να μου κόβει την ορατότητα και έβλεπα τη φιγούρα του σπιτιού του από το μπαλκόνι του σπιτιού μου στα δύο χιλιόμετρα. Και όταν περνούσε το λεωφορείο έξω από το σπίτι του, πάντα έστρεφα το κεφάλι μου προς το παραθύρι του μήπως και κάποτε τον δω. Μα δεν συνέβη ποτέ.

Η δασκάλα μας στη δεύτερα δημοτικού μάς έβαζε και διαβάζαμε, διαδοχικά, ανάγνωση από μια σειρά. Και περίμενα να δω αν διάβαζε κι ο Βασίλης την ίδια σειρά. Αυτό για μένα θα σήμαινε ότι με αγαπούσε!

Στο σχολείο παίζαμε κυνηγητό. Μια φορά με κυνηγούσε κι έπεσα. Μου λέει: «είσαι σαν την αγελάδα του παππού μου». Κι εγώ του απάντησα: «Είσαι σαν τη βουβάλα του παππού μου». Ήταν οι τρυφερές κουβέντες που ανταλλάξαμε!

Πηγαίναμε μαζί και στα Αγγλικά. Στη Στρατηγού Καλάρη κάτω στην παραλία. Ερχόταν ένα πούλμαν και μας μάζευε και μας μετέφερε. Τότε κάναμε μάθημα και το Σάββατο. Ένα Σάββατο ημισή οικογένειά μου θα πήγαινε στο χωριό και μου πρότειναν να πάω, αλλά εγώ δεν ήθελα να χάσω τα Αγγλικά και κυρίως να μην δω τον Βασιλάκη. Έτσι δεν πήγα στο χωριό και πήγα στα Αγγλικά. Αλλά ο Βασιλάκης δεν ήρθε. Η στεναχώρια μου μεγάλη. Η δασκάλα μας το αντιλήφθηκε. Με ρώτησε τι έχω. Παραπονέθηκα για το κεφάλι μου. Και μια και μου είχε αδυναμία με πήρε στο μπάνιο να μου βρέξει τρυφερά το μέτωπο. Όμως εγώ ήμουν άρρωστη από αγάπη. Κι αυτή η αρρώστια θα κρατούσε για πολύ.

Μια μέρα είδα τον Βασιλάκη μου να κατεβαίνει αιμόφυρτος από το ανάχωμα της αυλής του σχολείου. Τη σκηνή την κράτησα καλά στη μνήμη μου. Κάποιος τον είχε χτυπήσει στο δεξί βλέφαρο και το αίμα έτρεχε ποτάμι. Η καρδούλα μου μάτωσε. Αλλά η μνήμη, χρόνια μετά, κράτησε ένα σημάδι στο δεξί βλέφαρο, για να κάνει την ταυτοποίηση του μεγάλου πλέον Βασιλή, αν τον συναντούσε κάπου αλλού.

Αυτός ο έρωτας είχε ζωή μέσα στην αίθουσα του σχολείου και έζησε μέσα σε δραματοποίηση λογοτεχνικών κομματιών που συνήθιζε ο αείμνηστος δάσκαλός μας κύριος Καράβατος. Μέσα σ' αυτά γίναμε πολλές φορές ζευγάρι. Μια φορά μάλιστα Έκτορας και Ανδρομάχη. Τότε πρότεινα για παιδί μας να πάρουμε την Πετρίνα η οποία θύμωσε και μόνο δεν με έφαγε.

Κάποια στιγμή όμως φθάσανε στο σχολείο μας όμορφα κορίτσια από την επαρχία. Η Καλλιόπη με ξανθές μπουκλες. Αυτή καθόταν με μια ακόμη μαθήτριά, την Ελένη, στο πρώτο θρανίο. Ο Βασίλης με τον άλλον συμμαθητή που συμπαθούσε την Ελένη στο τέταρτο. Αρχισα τότε να

τον πειράζω: «ένα – τέσσερα, ένα – τέσσερα». Αυτός θίχθηκε και το είπε στο δάσκαλο. Ο δάσκαλος μας κράτησε στο διάλειμμα μέσα και, μόλις πληροφορήθηκε περί τίνος επρόκειτο, μας έδωσε και τους δύο από ένα χαστούκι.

Κάποτε τελείωσε το δημοτικό. Ο Βασίλης πήγε σε ιδιωτικό γυμνάσιο, εγώ σε δημόσιο. Εκείνος έκανε πάντα παρέλαση, εγώ όχι. Αλλά πάντα δύο φορές τον χρόνο πήγαινα στις παρελάσεις, για να τον δω και να τον καμαρώσω. Αυτό μου έφθανε. Όταν ήμουν τρίτη γυμνασίου, στην 25η Μαρτίου στην παρέλαση, δεν είδα τον Βασίλη. Λυπήθηκα πολύ. Και σε λιγότερο από μια εβδομάδα έμαθα το μαντάτο, Πρωταπριλιά ανήμερα,

και δεν ήταν ψέμα: ο Βασίλης είχε φύγει οικογενειακώς στην Αυστραλία. Είχε αλλάξει και το επίθετο σε Κωνσταντινίδης. Όταν μετά λίγα χρόνια η φίλη μου η Χριστίνα θα πάει για καθηγήτρια στην Αυστραλία, θα της δώσω τα στοιχεία του Βασίλη μήπως και τον συναντήσει πουθενά. Αλλά μάταια.

Αυτή η αγάπη, που γεννήθηκε και αναρωτήθηκα αν είναι αρρώστια, δεν γέρασε ποτέ, γιατί δεν έζησε τη φθορά του χρόνου. Είθε ο Βασίλης να είναι καλά.

Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε το χάρισμα να αγαπώ και έναν άνθρωπο που αγαπώ και μ' αγαπά: τον Δημήτρη μου.

